

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Aqvæ Vitæ, De Fontibvs Salvatoris. hoc est, Doctrina
Evangelica De Meditatione mortis**

Kispenning, Henricus

Antverpiæ, 1583

De vitæ præsentis. Causa I. Cap. j.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46214](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46214)

90
LIBER SECVNDVS

SIVE

CAVSÆ POTIORES,
QVR MORS AMARA ET
formidabilis: & contra eas Con-
solationes.

De Vitæ præsentis Dulcedine.

CAUSA I.
CAP. I.

ORVM, que mortem maximè fa-
ciunt amarā & formidabilem, pri-
mum est, DVLCEDO VITÆ PRÆSEN-
TIS, Etenim non est arctior copula, quā
corporis & animæ: ac proinde non est
afflictio maior, & quæ vehementius
pungat, quā Mors: quæ coniunctissima diuidit, nempe
Corpus & Animam. Vnde enim Mors, nisi ex separa-
tione Animæ & Corporis? Unde autem separatio hæc
nisi ex flagellis præsentibus, ex ipsius corporis corruptio-
ne, ex pœna peccati? Merito ergo timet & odit flagellum
caro nostra, quod ab ipsius animæ tam delectabili hono-
rabilique consortio, amarum nimis diuortium patiatur.
Ceterum interim quidem, donec renouetur, velit nolit,
sustineat illud necesse est, Proinde aduersus perniciosam
præsentis Vitæ dulcedinem, cogitare debemus, quantis
amaritudinibus & doloribus referta sit misera hæc &
caduca Vita, Mors potius dicenda quā Vita: utpote,
in qua momentis singulis morimur, per varios mutabi-
litate defectus: diuersis generibus mortis. Mors vitalis,
& Vita mortalis, (ait D. Augustinus) quæ, licet sit
respersa amaritudinibus, proh dolor, quā plurimos
fuit

Bernard.
serm. 10. in
Psalm. Qui
hab.

Lib. Medi-
tation. cap.
21.

suis capit illecebris: & quam multos suis falsis promissionibus decipit. Et cum ita per se sit falsa & amara, ut etiam suos cecos amatores latere non valeat, tamen infinitam stultorum multitudinem aureo calice, quem in manu habet, potat & prorsus inebriat. *Apoc. 17.* *Felices illi, & ipsi rari, qui familiaritatem eius recusant, &c. O tu Vita, quam preparauit Deus his, qui diligunt ipsum: uita uitalis, uita beata, uita secura, uita ignara mortis, nescia tristitie. Ideo quidam sancti & sapientes uiri longeuitatem peregrinationis huius ingemiscabant, dissolui & cum Christo esse pulchrius aestimantes: sicut Apostolus Paulus ait, Mihi uiuere Christus est, & mori lucrum. Coartor autem e duobus: desiderium habens dissolui, & esse cum Christo, multo magis melius: permanere autem in carne, necessarium propter uos. Et Dauid *Psal. 141.* Rex ait: Educ de custodia animam meam, ad confitendum nomini tuo.*

Quid autem corporis nostri status, erectus & spectans in celum, tanquam in patriam: nonne animam in hanc uitam ueluti in peregrinationem, aut potius exilium, a Deo egressam demonstrat? In quo quam multa perferat graua, iniqua, laboriosa, acerbata: quis est, uel communem sensum habens, qui ignorare queat? Ut non iniuria philosophorum quidam Corpus hoc Vincula & Carcerem animi appellauerint. In illa autem caelesti patria, quae omnia, pulcherrima, beatissima erunt, plusquam possumus non eloqui modo, uerum etiam optare. Illuc capit anima reuerti, & suspirat & clamat: quò si perueniat, expletur desiderium eius: nec potest aliter. Quamobrem si quis secum animo reputauerit, quam calamitosa sit hac nostra omnis uita: quot periculis, quot morbis, quot casibus, quot curis, quot incommodis sit obnoxia: utique sibi gratulabitur, cum Dominus eum hinc aufer-

Ambros. de Bono mortis. cap. 2. Philip. 1.

Ioan. Lud. Viues. de Veritate fidei Christi. lib. 1.

De Bono mortis cap. 2.

auferre vult. Quem enim sana mentis, ait Ambrosius, voluptate corporis, & delectatione vite huius capi posse credemus, & cursus huius consummationem recusare, in quo plus amaritudinis inest, quam voluptatis? Igitur Mors, si maximè misera esset: tamen oporteret boni consulere, quod nulla via corrigi potest. Rursum, si totum extingueret hominem, equius tamen ferenda esset, quod tot vite huius calamitatibus finem imponat. Nunc verò, cum haud dubiè pias animas ex huius vite procellis ad immortalitatis portum transmittat: ac ne pilum quidem hominis perimat, quippe corporibus ad immortalitatem quoque reuocandis: an non magis exultare quam lugere, properare quam detrectare, conuenit, dum ex hoc turbulentissimo pelago huius mundi in tranquillam illam immortalitatis stationem mors transuehere incipit? Itaque rebus visibilibus non delectemur, neque presentibus acquiescamus: sed contra, contemnamus ea que videntur, tanquam caduca: queramus que verè, que semper sunt: atque alterius Vita desiderio exastuemus. Propterea namque Deus laboriosam naturaliter vitam nostram & grauem constituit, ut presenti tribulatione compulsi, futurorum desiderium capiamus.

Chryf. Homil. 6. ad pop. Antioch.

His omnibus adde, quòd itidem obnoxia sit hæc vita perpetuis peccandi periculis: in qua cum Carne, Mundo & Satana, hostibus trunculentissimis, quotidie dimicandum sit: à quibus indefinenter oppugnati, heu sæpè nimium superamur ac prosternimur. Ita fit, ut nullus ferè dies sine nostro peccato transeat: & qui maior est aetate, maior quoque sit iniquitate. Inde est, quod Iacob Patriarcha ad Regem Pharaonem dixit: Dies peregrinationis vite meae centum triginta annorum sunt, parui & mali. Peregrinationem dixit Vitam hominum: quia dum sumus in hoc corpore, peregrinamur à Domino: &

Genes. 47.

2. Cor. 5.

no: & dies malos nominavit, quoniam accessu dierum nobis, ut miseriarum & aduersitatum, ita & malitia incrementa cumulantur.

Quocirca, ut quàm diutissimè viuamus, rarò tamen existimus meliores: nec aliud ex alio peccare desistimus, nisi mortis beneficio. Qui autem mortuus est, ait Apostolus Paulus, iustificatus est à peccato. Et ideo exclamat: Infelix ego homo, quis me liberabit de corpore mortis huius? Gratia Dei, per D. N. Iesum Christum. Optanda igitur Mors: quæ ut vita, sic & peccato, & omnibus denique calamitatibus, quibus hac vita plena est, finem imponit: & ad perfectum æterna Beatitudinis statum perducit.

Iam verò, ut detur alicui homini longissimam viuere vitam, totamque ætatem absque ullo mœrore ac dolore, prosperrimo rerum successu peragere: quid tandem magni assecutus fuerit, cùm semel tamen moriendum sit? Infallibile quippe est, quod scriptum est: Statutum est hominibus semel mori: post hoc autem iudicium, quando cuncta, quæ fiunt, adducet Deus in iudicium pro omni errato, siue bonum siue malum sit. Et maximus annorũ numerus, imò autem totum hoc humani generis æuum, nonne tanquã momentũ in conspectu Dei reputabitur?

Quoniam mille anni ante oculos eius, tanquã dies hesternæ quæ præterijt. Syracides scribit, numerum dierum hominum, ut multum, centum esse annos: nec quenquam prospicere posse articulum temporis, quo moriturus est. Et sicut gutta est ad immensas aquas maris, & calculus siue exiguum granulum ad arenas vniuersas: ita esse annos hominum ad æternitatem collatos. Proinde anni illi, quos Mathusalem vixisse legimus, numero quidem plurimi, sed ad æternitatem collati, ut guttula aquæ ad totum mare, & calculus arena ad vniuersum mundum, reuera sunt.

Rom. 6. & 7.

Heb. 9.
Eccles. 12.Psal. 89.
2. Pet. 3.
Eccles. 18.

Genes. 9.